

Sognepræst i Mårslet Kirke, Signe Kølback Høg

Signe Høgs teologiske selvportræt

Teologisk ståsted:

Med et par grundtvigske valgmenighedspræster fordelt på både mødrene og fædrene side, er det den tilgang til kristendom og kirke, der har præget mig.

Det har betydning for min måde at prædike på: undersøgende, kritisk eller i bedste fald poetisk. Den kristne tradition tilbyder de stærkeste fortællinger at spejle sig i, ord som kan bekræfte og modsige et menneske, og gør det muligt at finde sammen i et sprog for, hvad det vil sige at være menneske.

Mit teologiske engagement:

Jeg er meget optaget af dannelses-aspektet. Jeg er bekymret for den udvikling i samfundet, hvor alt skal kunne måles, værdisættes økonomisk, og sproget er blevet så instrumentelt. Leg er ikke bare leg, men der skal leges, for at børnene skal udvikle en eller anden defineret kompetence. At det er der, vi er på vej hen, kan tydeligt aflæses i daginstitutioner og folkeskolen, og til trods for at der findes nogle rigtigt dygtige kræfter her, er der grund til at holde skarpt øje med udviklingen.

Derfor har jeg inden for det sidste halve år deltaget i en camp og konference, bl.a. arrangeret af Århus lærerforening, Århus skolelederforening, folkekirken Århus, DGI, BUPL, musikskolen mfl. med overskriften: Hvad skal vi med skolen? Her er blevet diskuteret vigtigheden af, at disse relevante organer insisterer på at give børn livsmod ved at sørge for, at de dannes til medborgere, der kan begå sig i og forstå betydningen af fællesskabet og retten til at tænke og tro frit. Og her lægger jeg så vægt på, at vi som kirke netop skal give børn fortællingerne, kendskab til ritualer og et sprog, som gør, at vi kan være fælles både med de mennesker, vi lever i samfund med, men også med mennesker der var her før og kommer efter os.

Som præst værdsætter jeg særligt gudstjenesten. Ritualer kan virkelig noget! Jeg sætter også pris på al den tillid, jeg bliver mødt af blandt sognebørnene, og hvordan jeg lykkes inden for i menneskers liv. Alle har vi en tilbøjelighed til helst at ville være sammen med mennesker, der ligner os selv, men jeg har så det privilegium, at jeg dagligt mindes om, hvor forskelligt livet kan leves.

I mine samtaler med folk, både forud for en kirkelig handling og i øvrigt når folk søger mig, kan jeg spørge til, hvilket gudsbillede de har, eller hvad troen og tvivlen betyder for dem, hvis det er relevant i forhold til de emner, samtalen kredser om. Men det er aldrig afgørende for mig, og faktisk vil jeg helst ikke høre om, hvor stor eller lille en tro, mine samtalepartnere kan diske op med. Troen kan ikke måles. Jeg vil i hvert fald ikke gøre mig til dommer over det. Det er dog klart, at jeg mener, at i det mindste det at håbe eller gerne ville tro, giver en virkelig styrke; et for mig at se vigtigt holdepunkt. Hvis vi i en samtale skal i dybden med, hvad der kan ramme os af sorg, skyld og afmagt, så bliver samtalen for overfladisk, hvis ikke vi bringer kristendommens stærke budskaber om kærlighed, nåde og tilgivelse på banen. Og det er vel også, hvad man med rette kan vente, når man beder sin præst om en samtale.

Den vedvarende dygtiggørelse:

Som præst er man nødt til at læse konstant, hvis man skal have noget at øse af. Det bliver sjældent til et helt værk men mere noget, jeg plukker af, når jeg skal bruge det konkret. Jeg har dog for nyligt læst:

- Lakshmi Sigurdssons bog: Mulmet i hjertet; tro, trøst og billeddannelse hos Martin Luther
- Kristian Leth og Eske Willerslev: Historien om det hele

Jeg læser en god blanding af forskelligt skønlitteratur. Her er et udvalg af, hvad jeg husker at have læst inden for det sidste halve år:

- Josefine Klougart: Om mørke
- Jón Kalmar Stefansson: Fisk har ingen fødder
- Karl Ove Knausgaard: Om efteråret
- Fredrik Backman: En mand der hedder Ove
- Fjodor Dostojevskij: Brødrene Karamasov, Forbrydelse og straf, og De besatte (værker jeg genlæser med års mellemrum, bl.a. fordi jeg holder foredrag om Dostojevskij)

Fordi min datter/mine konfirmander læser det i skolen, har jeg også læst:

- John Boyne: Drengen i den stribe pyjamas
- Suzanne Collins: Hungergames, Dødsspillet

I 2017 har jeg holdt disse foredrag:

- Dostojevskij og det gådefulde menneske. Med genfortælling af Forbrydelse og straf
- Hvordan taler vi med vores børn om sorg og død? Med eksempler på velegnet nyere børnelitteratur om emnet
- De stærke jyder. Fortællingen om det tidlige 1800-tals vækkelser på Horsens—Vejleegnen.

-Som præst bliver man ofte bedt om at holde et foredrag. Noget bliver til ud fra en stillet opgave, andet bliver til, fordi man bare ikke kan lade være med at interessere sig for det.

Folkekirkens rummelighed:

Mit syn på vielse af homoseksuelle og fraskilte: Jeg vier alle, der har tilknytning til Mårslet sogn. Samtidigt er det også vigtigt for mig at sige, at jeg accepterer, at der nogle steder findes præster, der ikke vil vie homoseksuelle. De mener at læse Bibelen på en sådan måde, at det vil stride imod deres samvittighed at vie to mennesker af samme køn. Sådan læser jeg ikke Bibelen: Jeg opfatter Gud som vores generøse skaber, der netop har skabt os forskelligt, hvor seksualitet ikke er en synd, men det er en synd at skade andre og ikke forstå sig selv og sine medmennesker som Gudsskabte væsener. Vi kan ikke frelse os selv, det kan kun Kristus; og derfor skal vi ikke gøre os til dommere over hinandens måder at leve på. Jeg finder det til gengæld vigtigt, at vi alle har trosfrihed, og derfor er det godt, at vi med indførelsen af vielse af to af samme køn, har givet præster friheden til ikke at ville foretage ritualet. I de sogne, hvor det gør sig gældende; altså ikke her hos os, bliver brudepar blot anvist en anden præst af provsten.

Jeg holder meget af folkekirkens rummelighed. Det betyder, at jeg gerne samarbejder med Indre Mission eller andre, der har en anden teologi end jeg. Det er jo hjertesager, vi har med at gøre, når det gælder tro og livsanskuelse; og i det ligner vi hinanden. Vi skal fokusere på det, vi har tilfælles og turde udfordre hinanden på vore forskellige syn på f.eks. Bibel og bekendelse. Igennem alle mine præsteår i forskellige sogne har jeg sat stor pris på at samarbejde med Indre Mission, da jeg kender dens tilhængere på et overordentligt stort engagement både mht. kirkegang og i øvrigt andet frivilligt arbejde, som folkekirken som sådan kan nyde godt af.